

ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμερίμνου μέν, ἀλλὰ τυχεροῦ) Ἰόνιοι Νῆσ. συνών. ψαράς. β) Ἀλιεύς πολυπόδων, ὀστράκων καὶ σπόγγων Θράκ. (Αἰν.) — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. 2) Καρκίος τῶν γλυκέων ὑδάτων Ἰκαρ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλγός καὶ ὡς τοπων. Κάλυμν.

αλιεύτικο τό, Λευκ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,268 αλιεῖται Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλῆας.

Πλοιῶριον ἀλιευτικὸν (ἐν Λευκ. ἰδίως τῶν ἀλιευόντων πολυπόδας, ὀστρακα, σπόγγους κττ.)

αλεγεντάριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. αλεεδάριστος Νάξ. Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λεγενταριστός < λεγεντάρω, παρ' ὃ καὶ λεεδάρω, κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγινε ἢ δὲν γίνεται λόγος συνήθως κακός, ὁ μὴ δυσφημούμενος, ἀκακολόγητος: Κἀνὲν δὲν ἀφίνεις αλεεδάριστο κ' ἐὸν κί ἀπέκειο κακίωνεις, ἅμα λεεδάρουνε τίσις ἰὰ σένα!

αλέγητος ἐπίθ. ἀμάρτ. αλέητος Νάξ. (Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λεγητός < λέγω παρὰ τὴν μετοχ. λεγημένος, παρ' ἣν καὶ λεημένος.

Ὁ μὴ λεχθεὶς: Μόνο 'φτὸ μοῦ 'χες αλέητο κ' εἶπες μου το κ' εὐτό. Ἀλέητη τὴν ἔχω τὴ γουβέδα.

αλεθουρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλέθω καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -ουρίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. γυαλουρίζω, κλαουρίζω, φεγγουρίζω κττ.

Ἀλέθω βραδέως, ἐπὶ μύλου μὴ κινουμένου ταχέως δι' ἑλλειψιν ἰσχυροῦ ἀνέμου ἢ ἰσχυρᾶς πιέσεως ὕδατος: Ἀλεθουρίζει ὁ μύλος.

αλέθω κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Σινασσ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ. αλέθον βόρ. ἰδιώμ. αλέσω Ἀπουλ. αλέσου Τσακων. αλέτω Ἀπουλ. αλένω Καππ. (Ἀραβάν. Φερτ.) ἰλέθω Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Κύπρ. Μεγίστ. Σέριφ. Σύμ. Χίος κ. ἀ. ἰλέθον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἰλέσω Ἀπουλ. (Καλημ.) ναλέθω Θράκ. (Μάλαρ.)

Τὸ μεσν. ἀλέθω, ὃ ἐκ τοῦ μεταγν. ἀλήθω. Τὸ ε ἐκ τοῦ ἡλεσα ἀορ. τοῦ ἀρχ. ἀλέω εὐχρήστου καὶ ὡς ἀορ. τοῦ ἀλήθω.

1) Συντρίβων ἰσχυρῶς κόκκους δημητριακῶν καρπῶν μεταβάλλω εἰς ἄλευρον ἢ κόκκους καφέ εἰς κόνιν ἢ καρπούς ἐλαίας εἰς πολτὸν κττ., καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐνεργεῖ διὰ τοῦ εἰδικοῦ ὄργάνου, τοῦ μύλου, καὶ ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ὄργάνου κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) Καππ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φερτ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων.: Ἀλέθω καλαμπόκι - κριθάρι - σιτάρι κττ. Ἀλέθω καφέ. Ὁ μύλος αλέθει καλὰ κοιν. Με τὸ βορζὰ ἀλέθ', μ' ἄλλον τσαιρὸ δὲν ἀλέθ' (ἐνν. ὁ ἀνεμόμυλος) Τῆν. Ἀλέθω κορκότα - πλουγούρ' (κορκότα = ἀποφλοιωμένος σίτος χονδροκομμένος διὰ χειρομύλου, πλουγούρ' = σίτος βρασμένος καὶ ἀποφλοιωμένος) Χαλδ. Ἀλέθω ἐλαῖς πολλαχ. (συνών. φρ. κάνω ἐλαίς). Σάμερε ὅλοι οἱ μύλοι ἀλέκαϊ (σήμερον ὅλοι οἱ μύλοι ἤλε-

σαν) Τσακων. || Φρ. Ἀλέθει ὁ μύλος του (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος στόμαχον ὑγιῇ καὶ τρώγοντος καλῶς) πολλαχ. Ἀλεκα τσαι ξάλεκα (ἄλεσα καὶ ξάλεσα, ἦτοι ἐτελείωσα τὸ ἔργον μου) Μέγαρ. Ἀλέθει ὁ μύλος, δῶς' του ν' ἀλέση (τρῶγε ὅ,τι θέλεις καὶ μὴ ἐμποδίζεσαι ἀπὸ διαιτητικὰ παραγγέλματα) πολλαχ. Ἀλέθ' ἢ γλῶσσα του (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς τρώγοντος ἢ τοῦ πολυλόγου) πολλαχ. Θ' ἀλέσ' ἢ γλῶσσα μ' ὅσον μπουρεῖ (θα ἀναπτύξω ὅλην τὴν εὐγλωττίαν μου) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀλέθουν τὰ δόντια του (ἐπὶ τοῦ τρώγοντος καλῶς) πολλαχ. Τὸν ἄλιστα καμπόσου (εἶπα εἰς αὐτὸν ἀρκετὰ προσπαθῶν νὰ τὸν πείσω) αὐτόθ. Ἀλέθιτι αὐτός (ὑπεῖκει εἰς τὰς εὐγλώττως γινομένας συστάσεις) αὐτόθ. Ἀλέθω ἀέρα (φλυαρῶ ἀσκόπως. Συνών. φρ. κοπανίζω ἀέρα) πολλαχ. Ἀλέθω ὁ ἀέρας (ἐπισκῆπτει ὀρμητικὸς καὶ ὡς στρόβιλος) Σύμ. || Παροιμ. Ἐμπαῖτε, σκύλλοι, ἀλέσετε κί ἀλεστικά μὴ δώσετε (ἐπὶ τῶν διοικούντων κακῶς τὰ τοῦ ἰδίου οἴκου καὶ παραδιδόντων ταῦτα ἔρμαιον εἰς ἄρπαγας καὶ καταχραστὰς) σύνθη. Ὁ καλὸς ὁ μύλος, ὅ,τι βρῇ ἀλέθει (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος στόμαχον ὑγιῇ) Σινασσ. Ἡ καλὸς ἢ μύλους ἰλέθει κί σιτάριν, ἰλέθει κί κλιθάριν (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Λιβύσσ. || Ἄσμ.

Νάλισε, μύλο μ', νάλισε τῇ διάκω τὸ κεφάλι,
βγάλε τ' ἀλεύρι κόκκινο καὶ τὸ πασπάλ' μελάνι
Μάλαρ.

Ἀλεθε, μύλο, μυλαρά, | κάνε τ' ἀλεύρι μου καλὰ,
σ'ταρένια καὶ σμιγαδερά, | ὥσαν μυρμηγοκέφαλα,
νὰ τρώς ἐσύ, νὰ τρώω κ' ἐγώ, | νὰ τρώσι κ' οἱ χωροφυλάκοι
(ἐπιμύλιον) Πελοπν. (Λακων.) 2) Μέσ. πειράζομαι ἐνδομύχως, καταβιβρώσκομαι ἠθικῶς Κύπρ.: Ἄσμ.

Ἀρκεψεν πκρόν τδ' ἐλέθετον 'ποῦ μέσα σὰν τὸ ρύζι,
γιατὶ γνωρίζει τὴν καλὰ τῷ αὐτῇ δὲν τὸν γνωρίζει.

Συνών. τρώγομαι (ἰδ. τρώγω).

αλειᾶ ἡ, Κέρκ. Σάμ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλειῖα, παρ' ὃ καὶ ἀλειῖα μεταγν.

1) Ἀγρα τῶν ἰχθύων, αλειῖα Κέρκ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ. ἀ.: Πάει 'ς τὴν αλειῖα Κέρκ. Πάω γιὰ αλειῖα Μεσολόγγ. || Φρ. Μεγάλη αλειῖα (ὁ χρόνος ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Ὀκτωβρίου μέχρι τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ Δεκεμβρίου, ὅτε γίνεται ἡ αλειῖα τῶν μεγάλων ἰχθύων) αὐτόθ. Βάρεσ' ἢ αλειᾶ (ἦλθεν ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης αλειῖας) αὐτόθ. Συνών. αλειῖό, ψάρεμα. 2) Ἀθροισμα, σμῆνος ἰχθύων πολλῶν ἀλιευθέντων ἢ μελλόντων νὰ ἀλιευθοῦν Σάμ.

αλειάνιστος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λειανιστός < λεια-νίζω.

1) Ὁ μὴ λεπυνθεὶς Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἀ.: Στειλᾶρι αλειάνιστο. 2) Ὁ μὴ χωρισθεὶς εἰς λεπτὰ μέρη Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἀ.

αλειμμα τό, κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Φάρασ. Φερτ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) αλειμ-μον Κύπρ. αλειμμαν Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἄλ'μμα βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχαῖον οὐσ. αλειμμα = πᾶσα ἀλοιφή. Τὸ αλειμμαν καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ἐπάλειψις, ἐπίχρισις τοίχου διὰ διαλύματος ἀσβέστου ἢ ἀργίλλου, πολλάκις κατὰ πληθ. Ζάκ. Μακεδ. (Βελβ.) Σίφν. κ. ἀ.: Ἐχουμε αλειμματα Σίφν. 2) Πᾶσα οὐσία,

